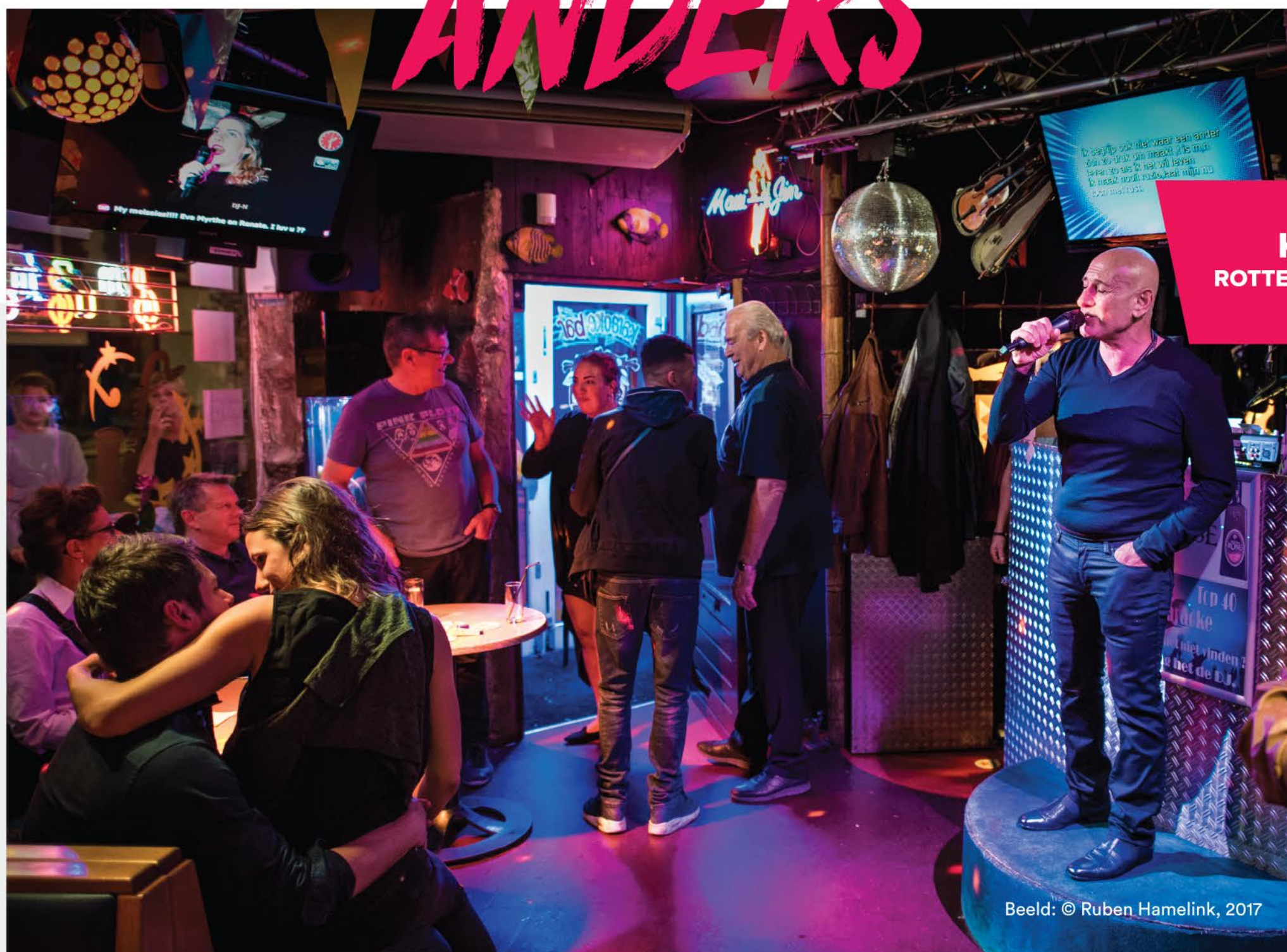

ANDERS

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Ruben Hamelink, 2017

Keshawno Hanley
Lyceum Kralingen

‘Wat doet hij nou weer hier?’ Hoewel ik het niet fijn vond om te horen, vroeg ik het mijzelf ook af. Terwijl het nummer X van J. Balvin en Nicky Jam op de achtergrond speelde, dwaalde ik weg. De keiharde muziek vervaagde in mijn hoofd. Waar ik aan dacht? Het is niet makkelijk om uit te leggen. Ik denk eigenlijk ook niet dat je het zal begrijpen. Niet veel mensen zijn geïnteresseerd in mijn verhaal, maar wat ik voel, voelen meerderen. Ik voel mij anders, want men ziet mij als anders. Wat betekent anders zijn? Wat houdt het in? Uit wat ik begrijp ziet men je als een mislukkeling als je anders bent. Ons jongvolwassenen wordt aangeleerd om vooral niet anderen te volgen: ‘Doe wat jij leuk vindt.’ Of: ‘Volg nooit een ander, want wat zij leuk vinden hoeft jij niet leuk te vinden’. Dat doe ik ook, maar toch voelt het op één of andere manier verkeerd.

Goed, ik voelde mij nerveus, alleen, angstig en vermoeid. Pas op, zeg niet de verkeerde dingen, zei ik tegen mijzelf. Anders zijn brengt met zich mee dat je telkens alert moet zijn op wat je doet en zegt. Zelfs een blik in de verkeerde richting kan bij een ander verkeerd vallen.

Kelly kwam naast mij zitten. Haar voorhoofd was bezweet. Ze tikte mij aan. ‘Alexander, is dit schoolfeest niet geweldig?’ vroeg ze. Ik slaakte een diepe zucht en zei dat ik het misschien wel leuk had gevonden als ik mij niet zo bekeken voelde. Kelly vroeg waarom ik Olivier niet had meegevraagd. ‘En dan wat? Riskeren dat we na het feest in elkaar geslagen worden?’ zei ik. ‘Waarom moet je altijd zo negatief doen? Niemand boeit het wat dat jullie meer dan vrienden zijn,’ antwoordde Kelly. Ik heb niet het idee dat zij begrijpt hoe het is om anders te zijn. Ze kan het verdriet achter mijn glimlach zien, maar kiest ervoor om het te negeren.

De laatste keer dat Olivier mij kwam ophalen werden we belachelijk gemaakt. Ik hoorde de meest vreselijke dingen, zo vreselijk dat ik de kracht niet kan vinden om ze op te schrijven. Door de opmerkingen die ik kreeg had ik geen zin meer om naar school te gaan. Ik probeer zo vaak mogelijk thuis te blijven, en wou ook niet naar het schoolfeest. Kelly vond het nodig dat ik eens gezellig deed. Ik trok het niet meer om nare dingen aan te horen en besloot er op het feest iets van te zeggen, of eigenlijk was het Kelly’s idee. ‘Kom, Sabine is net klaar met zingen, grijp je kans Alexander!’ zei ze.

‘Ik denk niet dat ik het...’ Kelly trok mij het podium op. Ik had het stikbenauwd, maar ik was zeker van mijn zaak, ik zou voor mezelf opkomen door mijn krachtigste wapen te gebruiken: mijn stem. De spotlight was oogverblindend. Ik hoorde het publiek smoezen. De DJ vroeg welk lied ik wilde zingen. Voordat ik antwoord kon geven schreeuwde Raphael dat ik een liedje van Sam Smith moest zingen. ‘Daar luistert hij elke avond naar,’ schreeuwde hij. Het publiek lachte hard. Zo grappig was het niet, iedereen luistert weleens naar Sam Smith ongeacht geslacht of geaardheid. Ik wilde van het podium rennen. Een licht gevoel in mijn hoofd. Ik werd draaierig en duizelig. Mijn hart begon te bonken, alsof het met elke hartslag mijn lichaam probeerde te verlaten. Het werd zwart voor mijn ogen.

In het ziekenhuis werd ik wakker. Ik was flauwgevalen en met mijn hoofd tegen één van de boxen aangeknald. Ik ben een mislukkeling, precies zoals ze zeggen.